U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **L. S. S.,** proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o návrhu na vyloučení samosoudkyně Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci JUDr. Martiny Radkové z důvodu podjatosti z projednávání věci vedené pod sp. zn. 19 Cad 97/2009

takto:

Samosoudkyně JUDr. Martina Radková **není vyloučena** z provádění úkonů podle § 108 s. ř. s. v řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci pod sp. zn. 19 Cad 97/2009.

Odůvodnění:

Žalobkyně podala u věcně a místně příslušného Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, (dále též „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 4. 2009, č. X, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 24. 2. 2010, č. j. 19 Cad 97/2009 - 51. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (stěžovatelka) u krajského soudu kasační stížnost. Krajský soud následně postupoval v souladu s § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a činil potřebné úkony, aby mohl kasační stížnost se spisy předložit Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí. Po výzvě, aby stěžovatelka náležitě upřesnila a doplnila kasační stížnost a doložila, že je zastoupena advokátem, či aby požádala o jeho ustanovení, žalobkyně v přípisu ze dne 7. 4. 2010 uvedla, že *„se vše nevhodně protahuje“*, což ji v dané věci poškozuje, a že *„soudkyně ničemu nerozumí jak dál postupovat, nezajímá ji obsah žaloby a při jednání měla hrůzu v očích“*. Jmenovaná samosoudkyně krajského soudu nato vyzvala stěžovatelku, aby krajskému soudu sdělila, zda uvedené výroky mínila jako námitku podjatosti. Stěžovatelka k této výzvě sdělila, že na námitce podjatosti trvá a dodala, že postupem samosoudkyně dochází ve věci k průtahům. Zároveň požádala, aby její věc byla přikázána jinému krajskému soudu.

Samosoudkyně, která výše citovaným rozsudkem zamítla žalobu stěžovatelky a po podání kasační stížnosti postupovala podle § 108 odst. 1 s. ř. s. ve vyjádření k námitkám uvedla, že se necítí podjatá, k účastníkům řízení nemá žádný vztah a není jí znám žádný

důvod pochybovat o její podjatosti. Odmítla přitom, že by v předmětném řízení docházelo k průtahům v předmětném řízení, které stěžovatelka označila za důvod její údajné podjatosti.

Stěžovatelka se poté opakovaně dne 17. 5. 2010, 1. 6. 2010, 8. 6. a 9. 6. 2010 dostavila k Nejvyššímu správnímu soudu, a to za účelem nahlédnutí do spisu a doložení dalších písemností. Nejvyšší správní soud konstatuje, že vyjádření, které stěžovatelka učinila do protokolu při nahlédnutí do spisu dne 17. 5. 2010 a listiny, které doložila do spisu dne 17. 5., 1. 6., 8. 6. a 9. 6. 2010 s nyní projednávanou otázkou obsahově nesouvisí.

Nejvyšší správní soud nejprve považuje za vhodné uvést, že je přípustné podat námitku podjatosti proti soudkyni krajského soudu, která po podání kasační stížnosti činí úkony podle § 108 odst. 1 s. ř. s., a Nejvyšší správní soud je o ní povinen rozhodnout (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, sp. zn. Nao 32/2005). Je tomu tak proto, že ve fázi mezi podáním kasační stížnosti a předložením věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o ní činí krajský soud podle § 108 s. ř. s. řadu úkonů směřujících k tomu, aby o kasační stížnosti mohlo být řádně rozhodnuto; v rámci toho je často potřeba vydávat i rozhodnutí procesní povahy (vyzvat k odstranění vad kasační stížnosti, rozhodnout o žádosti o osvobození od soudních poplatků či o ustanovení advokáta apod.), která se dotýkají právního postavení účastníků a u nichž je třeba, aby byla vydána nepodjatými soudci.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 8 odst. 1 s. ř. s. *jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v projednávané věci, nebo v jeho rozhodování v jiných věcech*.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že důvodem pro vyloučení soudce může být pouze jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci, zejména v případech, kdyby mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Poměr soudce k účastníkům nebo k jejich zástupcům může být založen např. příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem (ať již zjevně přátelským či nepřátelským), může jít i o vztah ekonomické závislosti, apod. V daném případě nebyla zjištěna žádná z těchto skutečností, stěžovatelka ostatně podobné skutečnosti ani netvrdila.

V dané věci je rozhodující znění § 8 odst. 1 třetí věta s. ř. s., podle níž „*důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech*“. Stěžovatelka vznesla obecnou námitku proti délce řízení a způsobu, jakým samosoudkyně vedla řízení, aniž by uvedla jakékoli konkrétní nestandardní projevy či postupy vůči stěžovatelce. Stěžovatelka neuvedla ani žádné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by samosoudkyně měla k věci či účastníkům nějaký vztah. Naopak, jak z rozsudku krajského soudu o zamítnutí žaloby, tak z úkonů prováděných podle § 108 odst. 1 s. ř. s. je patrné, že byly vydány na základě úvah „*sine ira et studio*“ (tj. na základě objektivního a nestranného posouzení), je založeno výlučně na

právní argumentaci a ani náznakem z něho není patrné jakékoli zaujetí soudu proti stěžovatelce a ve prospěch žalované (aniž by přitom však Nejvyšší správní soud jakkoli hodnotil jejich věcnou správnost, neboť to není předmětem tohoto řízení o námitce podjatosti, ale až rozhodování o kasační stížnosti). Námitky stěžovatelky tak jsou nepochybně námitkami proti postupu soudkyně v řízení o projednávané věci, a jsou proto s ohledem na znění § 8 odst. 1 s. ř. s. nedůvodné.

K výtce týkající se délky řízení před krajským soudem Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka podala žalobu proti výše citovanému rozhodnutí žalované dne 7. 5. 2009, první jednání ve věci dne 18. 12. 2009 bylo odročeno za účelem doplnění dokazování a bylo v něm pokračováno dne 24. 2. 2010, kdy byl vynesen rozsudek ve věci, který jí byl doručen 18. 3. 2010. Dne 19. 3. 2010 podala stěžovatelka kasační stížnost, obratem dne 22. 3. 2010 byla vyzvána samosoudkyní k odstranění vad kasační stížnosti. Na podání ze dne 7. 4. 2010 samosoudkyně reagovala přípisem ze dne 15. 4. 2010 a poté co stěžovatelka uvedla, že trvá na námitce podjatosti postoupila společně se svým vyjádřením spis k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu. Výtka týkající se délky řízení je proto zjevně nedůvodná.

Protože uvedené skutečnosti nemohou být ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s. důvodem pro vyloučení soudce, a jiné skutečnosti žalobkyně nenamítá, Nejvyšší správní soud rozhodl, že samosoudkyně JUDr. Martina Radková není vyloučena z projednávání a rozhodování této věci.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu